

phụ-nữ nh ặt !

Nét mặt đều - đặn hồng-hào
mơn-mỏn. Đôi mắt đen lay-láy
song nó lại u - trắm như giàu
kín ăn-nập một tư-tướng huyền
ảo thiêng-liêng !... Cặp môi hết
hai cánh hồng đỏ thắm uốn vành
cong cong xinh-đẹp như sắp nở
một nụ cười đắm-say của người
quê-sắc. Thêm làn tóc mây lơ-
thoai rủ ngược đường ngôi lòe-
xòa buồng rú về phía sau như
bông tơ phơ-phất hay lá liễu
gội sương thướt-tha la-dà..

Bông nang lên tiếng se se thỏ-
thé hết tiếng oanh - vàng cất
giọng êm-du...

— Trông anh chàng này sao
mà sinh trai tề, có duyên quá,
đáng yêu nhỉ. Rồi từ từ nâng
cúi đầu ghé nụ trường-vi in một
nụ hoa trên làn tóc tơ của Đa-
Vân tổ bao về ái - ân . . . mê-
mật !

Có tiếng động sau lưng...

Noong - Slao ngoảnh lại, một
tên mán đã cúi rạp bên mình
nàng, tay cầm một khay âm
chén cổ tiện toàn bằng ngọc-
thạch quý giá, cất tiếng :

— Thưa chủ nữ, con đã pha
sâm đây để dâng-kính thương-

Dêm khuya...
Trên giường có
đêm bông rải thỏ-
cầm hoa thêu Đa-
Vân năm nhăm
ngheên mắt lại
như người đã chết rồi.

Ngon đèn hồng tỏa bóng chiều
vào mặt chàng những nét hung
hung đỏ tãng máu da thêm vẻ
mịn màng đẹp-đẽ mà dịu-dàng
hết một cô gái đang chấp-chờn
trong giắc Vu-sơn...

Bên cạnh giường, Noong-Slao,
một cô gái thỏ ngói trắm ngăm
nhìn Đa-Vân bằng cặp mắt mơ
màng, đắm-đuôi...

Noong-Slao ! Nàng có vẻ đẹp
tiêu-hồn ! Nàng có vẻ đẹp của

khách uống cho hồi tỉnh lại.

Noong-Slao liền cầm lấy, cất tiếng chuyên lệnh.

— Thôi cho phép mi ra ngoài.

Tên mán cúi đầu lễ phép đi ra . . .

Noong-Slao dót sầm ra chầu, cầm đồ vào miệng Đa-Vân một cách rất tôn kính...Đa-Vân hồi tỉnh, bàng-hoảng mở mắt nhìn Noong-Slao bằng cặp mắt ngạc-

— Ô ! Tôi mơ-hoàng chẳng ? Tôi đang mê-mộng chẳng ? Và chẳng hay cô là ai vậy ?

Noong-Slao mỉm cười nhìn Đa-Vân bằng cặp mắt chưa chan bao tình-tử, cất tiếng ngọt ngào.

-- Tôi ? tôi là nữ chủ trong tiên-thạch động này, và tôi là vị cứu-tinh của ông đây.

Đa-Vân ngói nhóm trớ gậy, chăm - chú nhìn Noong-Slao nhìn cái điểm sắc đượm đỏ, cái điểm sắc mê hồn :

— Thưa tiên-nương, xin tiên-nương cho tôi hay rằng tại sao tôi lại ở đây và sao tiên-nương lại là vị ân-nhân của tôi vậy ?

— Nguyên cớ tên quân cung-thủ của tôi cứ đêm đêm là phải

vào rừng kiếm ngọc rắn-rét, săn voi lấy ngà và bắn những hươu nai làm lương-thảo, tình cờ theo như bọn chúng nói, thấy ông bị dòng suối lôi-cuốn đi nên vớt lên, vực ông về hang thạch-động này vậy.

— Trời ơi ! thôi phải rồi !, Rối chẳng ôm đầu nghĩ-ngợi, lăm-bắm, ta nhớ rồi . . . phải rồi rõ ràng bên dòng suối dưới ánh trăng trong, ta ngồi ngắm-nghĩa mơ-màng... ta ngồi đau buồn thương-nhớ đèn Lan-Hoa mà... ri-rào dòng suối chảy ri-rào... và ta vì quá cảm-động mà tưởng là tiếng u-tê than-khóc của Lan-Hoa... Tí-tách lá rơi... lá rơi trôi theo dòng nước... ta lại tưởng linh-hồn nàng bị chìm-đắm bất-chợt sa lãng mình xuống dòng suối để cứu vớt chiếc lá trôi... Thề mà mê - man bất tỉnh...

Giả mà bọn mán không cứu vớt ta, có lẽ ta đã bị chết ngạt dưới dòng nước rồi, còn đâu !...

Noong-Slao thấy Đa-Vân lăm-bắm, cất tiếng dịu dàng thò thề :

— Ông nói gì thề ông ?

Đa-Vân nhìn Noong-Slao lặc

đầu cảm động. — Là vì chàng lại vụt tưởng nghĩ đến Lan-Hoa. Hình-ảnh Lan-Hoa hiện hiện trong trí-óc chàng một cách mê mải đáng yêu như mập mờ sau đám mây mù che khuất cảnh rặng đông. Rồi gục đầu vào lòng thôn-thử, nhớ-thương, nhớ-thương biết bao giờ lại gặp thấy Lan-Hoa ?

... Tới hôm sau, trong tiễn-thạch-đông, đèn thấp sáng chùng, hoa kết từ-tung, sắc-sắc đủ mùi, để bày một cuộc yên-tiệc thật thương-khách Đa-Vân...

Tiếng đàn, tiếng địch, tiếng thanh-la inh ỏi, tiếng sáo xa-vời hòa một khúc nhạc thánh-thót tuyệt diệu du dương luôn luôn trầm bổng...

Mười cô ca-kỹ tho vận theo lời xiêm quần áo nài nịt gọn ghẽ nạm viền lông-lánh, con mắt mờ màng theo nhịp âm-nhạc nhảy nhót múa may uốn nắn mê mải, hát lên những điệu ca-nhạc tuy bằng tiếng thổ không hiểu được nghĩa, nhưng nêu nên những cặp mắt đắm-say của họ cũng đủ hiểu bài hát có ý-nghĩa tình-tử mơ-

màng, nao-nao du-cảm lòng người.

Trong yên-tiệc chỉ có Đa-Vân và Noong-Slao !

Noong-Slao vừa ăn vừa lắng tai nghe những điệu hát như tỏ một nguồn gốc có mãnh-liệt của tình-cảm, sự yêu đương, lấy làm khoái trí...

Còn Đa-Vân ! ngoài Lan-Hoa ra, đời với chàng có gì là vui thú ! Khúc âm-nhạc tuy êm ái, tiêu hồn, những điệu bộ nhảy nhót, tiếng ca hát theo nhịp êm du của danh-kỹ đáng đắm đuối mê-say. Song đời với chàng chỉ là tiếng gọi đau - khổ của loài người đau khổ, những điệu bộ uyển-chuyển như có mãnh-lực chêu-chọc chàng mà thôi. Nên giữa lúc dự yên-tiệc, nét mặt chàng thăm - đăm, u-sầu, không tỏ một chút gì gọi là vui vẻ cả...

Nửa đêm !

Cuộc yên-tiệc đã tàn...

Trong buồng hành-ngoi xa hoa Noong-Slao thay mặc bộ quần áo mỏng tang trắng bóng lấm sất nịt vào người làm toàn thân nó-nang với đôi quã « anh-đào » mơn mồn nổi tình. Trước

chung quanh đầu và các đường viền quần áo đều có nạm kim cương lấp-lánh làm tăng thêm bao vẻ lộng lẫy, nguy-nga...

Đa-Vân say rượu lao đảo đi vào trong buồng của Noong-Slao, đưa mắt lơ-dờ nhìn khắp đó đây...

Bỗng trông thấy Noong-Slao, mắt chàng đang lơ-dờ thốt như có một đạo hào-quang vẩy bọc lấy mắt chàng.

Đa-Vân chăm chú đứng yên lặng nhìn Noong-Slao như kẻ mất hồn...

Noong-Slao ! Noong-Slao ! lúc này thực có vẻ đẹp làm sao ! Nàng có vẻ đẹp tiên-tử, đẹp một cách lộng lẫy, đầu cho ngọn bút anh - hou, khéo - léo đến đâu quyết cũng khó mô-tả được cái diễm sắc, kiều - dung ! Đứng mềm mại thướt tha như nhánh liễu gợi sương với đôi mắt tinh tú, đôi môi tươi đẹp nhường vợ vẫn sắp đến mùa cái xuân tình. Noong-Slao uốn nắn mềm - uyển như biếu-lộ, biết bao vẻ đa tình làm cho Đa-Vân phải cảm thấy tâm-hồn rung động, lung-lay....

Đa-Vân như bị thôi-miên

tiền bước đứng sát gần Noong-Slao, ghé mồm đặt nụ hoa ân-ái mặn - nồng trên đôi môi chúm - chím tường vi của Noong-Slao một cách say sưa mê-mệt... Bỗng đầu tiếng chuông trong thạch - động lên tiếng ngân nga để thay tuấn-hương làm cho Đa-Vân chợt tỉnh, sự như tưởng - tượng đó là tiếng gọi oán-hờn của linh-hồn Lan-Hoa.

Chàng liền lấy sức phản-kháng đẩy mạnh Noong-Slao ngã nằm lăn ra giường rồi hết sức dầm đầu chạy, chạy tứ tung trong thạch động kêu diên đồ mồm kêu râm-rỉ : Lan-Hoa ! Lan-Hoa đâu ? Ồi Lan-Hoa !...

Nhưng chao ôi ! thạch-dộng rộng thênh thang, hiem hóc, ngô ngang, ngô giọc, như con chim nhạn lạc rừng còn tìm biết lối nào mà ra ! Thề rồi Đa-Vân càng chạy, chàng lại càng cảm thấy sự ghê-sợ, rùng mình...chạy mãi, chàng đã thấy mệt lử, lăn ra nằm bất tỉnh mồm còn lẩm bầm :

— Lan-Hoa ! Ồi Lan-Hoa !

Lan-Hoa đâu ?..

..Trong căn nhà ngục về cuối tiền thạch-dộng, Đa-Vân bị Noong-Slao chuyển lệnh chốt ghi chặt chàng lại treo lủng lẳng giắc ngược đầu xuống đất...

Đa-Vân cảm thấy đau đớn khó thở và đêm đã khuya, nhưng con chuột rừng kêu chi-chi, con thạch-sùng giúc dích trong số tôi làm chàng càng thấy sự lạnh lẽo, đìu hiu. Song lại như có mãnh lực sui chàng phải tìm lấy mưu kế mà thoát ly nơi ngục thất này đi chứ !...

Nhưng than ôi ! tiền-thạch-dộng trong rừng thâm là nơi hiểm-hóc, không người chỉ dẫn còn biết lối nào mà đi, các đường ngang ngõ tắt trong thạch-dộng lại đều có quân mán canh giữ cản một chặt-chẽ. Và đã mấy hôm nay, Đa-Vân không được một hột cơm vào bụng không được một giọt nước vào mồm, Chàng thấy bụng xót như bão, chân tay mỏi mệt. Nghĩ thực là vô-kẻ khá-thi, anh hùng khuất - khúc cũng khoanh tay, ..

Chàng đành - nình chỉ ngày mai hay ngày kia nữa sẽ chết chết nhục nhả vì đói, khát. Nên luôn luôn chàng cảm thấy sự chua cay, đau - đớn mà nấu - nung... Là vì nền chàng chết đi, thân chàng nào có quân chi, nhưng nhờ Lan-Hoa còn sống thì ai là người cứu vớt, an-đây nàng? Nghĩ đến đây, bỗng ứa nước mắt...

Rồi chàng lại lẩm bẩm than-thở :

—Trời ôi ! ta sông pha vào nơi rừng thâm hang cùng, mục đích chỉ cốt cứu lấy Lan-Hoa, nhưng đã chẳng giúp ích cho nàng thì chớ lại gieo khổ cho nàng, mà cho đến thân ta lại sắp mang lấy ous chết, thời trong đời ta chỉ có nghĩa ấy thôi ư ?

Có tiếng người ở ngoài đi vào, Đa-Vân lẳng lẳng lẳng tai nghe...

Noong-Slao bước vào theo sau có mấy tên mán...

Noong-Slao cất tiếng hỏi Đa-Vân :

—Thề nào ông có thay đổi không?

—Đa-Đán lạnh lùng không nó ...

Noong - Slao sai mây lên mán cối chối hạ chàng xuống...

Đa-Vân đứng lặng yên nhìn Noong-Slao.

Noong-Slao mỉm cười,

—Tôi nghĩ lại lấy làm hối hận quá. Vậy, bây giờ ông theo tôi, tôi sẽ giúp ông nhiều điều lợi để đền bù tội trước.

Đa-Vân tưởng thật, tưởng nàng có lẽ mở lòng hà hải để tha cho chàng chẳng nên liên theo Noong-Slao, trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng hơn hử.

Về tới chỗ hành ngự, Noong Slao đã đặt sẵn một mâm rượu toàn các món cao lương mỹ vị cất tiếng dịu dàng, nói :

— Ông ngồi đi cho lại sức, rồi tôi sẽ dẫn lời ông ra khỏi nơi hiểm hóc này.

—Ồ ! Nêu thế thì tôi vui sướng quá nhỉ. Rồi vội ngồi vào ăn, nhưng ăn chẳng được bao nhiêu đã thôi ngay. Là vì chàng bị nhện dối, mệt cũng có, vui sướng cũng có. Ăn xong, Đa-Vân tươi cười, nói :

— Thưa tiên-nương, tôi đã

ăn đủ rồi. Vậy tiên - nương rộng lòng tha cho tôi ra để tôi còn đi tìm Lan-Hoa người yêu của tôi. Thì ơn của tiên-nương tôi xin kết cỏ ngậm vành giầu cho thác cũng không dám quên.

Noong-Slao, nghe vậy, cười khanh khách.

— Tôi nói đùa đây, tôi tha thê nào được, tôi yêu-mền ông lắm, tôi quyết giữ ông ở đây để làm bạn trăm năm với tôi.

Đa - Vân đang tươi cười nghe thầy Noong-Slao nói thế, đổi hẳn nét mặt, sừng - sốt :

— Yêu - mền tiên - nương ! Trời ơi ! không thể được, một người đẹp như tiên - nương cũng hiem có ở đời, nhưng tôi xin thưa thực tình rằng, ngoài Lan-Hoa ra, tôi quyết - nguyện không thể đem lòng mà yêu ai được nữa. Và không phải tôi có lòng khinh - mạn tiên-nương đâu, xin tiên-nương lượng thứ.

— À ra lại coi Lan-Hoa hơn ta à, dám khinh-ré ta à ?

Rồi nàng định cất tiếng gọi bọn mán vào để bắt chối Đa-Vân. Nhanh tay Đa - Vân, với con

giao găm đi vào cỏ Noong - Slaov và bịt chặt lấy mồm nàng, bảo nếu kêu thì đâm chết.

Noong-Slaov run-sợ . . . Đa-Vân đâm đâm nhìn Noong-Slaov nói bằng giọng quả - quyết :

— Tôi liều mạng cùng tiên-nương nếu tiên-nương mà kêu lên, tôi quyết thế nào cũng đâm chết tiên-nương, đoạn tôi cũng đâm tôi chết theo tiên-nương. Vậy tiên-nương phải dẫn lối cho tôi ra ngoài tiên-thạch - động này. Tay tôi thủ giữ con giao, tiên-nương phải đi trước, điềm dạm-mà đi, nếu dể tiết-lộ tất đời ta cùng chết.

Noong-Slaov lập-tức phải dẫn Đa-Vân đi Đa-Vân theo Noong-Slaov vừa đi vừa ngơ ngác nhìn.

Hang tiên-thạch-dộng ngoắt-ngoéo, ngoắt sang tay trái lại sang phải, lên bậc thang. qua một cái lách, lại xuống bậc thang, rồi lại bước lên bậc...

Bọn mặt cạnh phòng các ngõ-ngách thấy Noong - Slaov dẫn Đa - Vân đi không nghi-ngờ gì, đều hề trông thấy là cúi rụp cả xuống tỏ vẻ tôn kính lắm . . . Khi qua một cái lách tôi om om rồi chui ra

một cái cửa là một dân cây rậm-rạp mà không ai ngờ chỗ đó lại chính là cửa hang tiên-thạch-dộng.

VI

Tâm tôi . . . rừng
dậm . . .
Mưa bay . . . gió
thổi . . .
Tiết rừng đã có vẻ
sang đông ! . . .

Noong-Slaov và Đa - Vân khi đã ra khỏi tiên - thạch - động cùng nhau đạp mưa bay gió rét, sông pha trong rừng thăm được một quãng xa . . .

Mưa bay . . . gió thổi . . .

Thỉnh thoảng trên không một vài tia chớp sáng-lòe soi chiếu cảnh sơn lâm !

Đa-Vân dừng chân cất tiếng bảo Noong - Slaov : — Thôi bây

giờ tiên - nương đã đưa giúp tôi ra tới đây, ơn to - tát của tiên-nương tôi xin ghi lòng tạc dạ, bây giờ tiên - nương có quyền trở lại chôn củ của tiên-nương.

Noong-Slao cúi mặt, bẽn-lẽn :

— Tôi xin thưa ông được biết rằng, tôi tuy là nữ - chủ tiên - thạch - động, tôi là bà chúa ngọc rắn-rẻ, kim-cương, song tôi có một tâm - sự rất đau - đớn. Và vì sao thoát - vi mới cùng ông hội - ngộ mà tôi đã bộc lộ hết nỗi yêu đương, xin ông lượng-xét tôi không phải vồn bản-năng lẳng-lơ đâu, chỉ là vì chắc ông cũng hiểu rằng...

Nói đến đây, Noong - Slao phần e-lệ phần quá xúc-động nghĩ đến việc ưu-tư, tâm sự đau đớn nên ứa chân hai hàng lệ thốn thứa ghen lời..

—Thề làm sao tiên nương cứ nói cho tôi được biết..

—Tôi chẳng nói đâu gì ông, tôi quyết nguyện ông đi đâu, ông cho tôi đi theo với, và tâm-sự của tôi, tôi sẽ ngó cùng ông sau này...

—Trời ơi ! tiên nương lại

muốn theo tôi, nhưng bước đường phiêu - linh của tôi là bước đường khuất khúc trông gai, e tiên nương không kham nổi và có khi đổ lụy đến tiên nương nữa...

— Ông nói chuyện lạ quá, tôi không hiểu sao cả, nghĩa là ông muốn phiêu-linh thì được phiêu-linh chứ ai bắt ông phải phiêu-linh.

— Tôi xin thú thực cùng tiên-nương rằng tôi có một việc buộc tôi phải phiêu-linh, phiêu-linh đâu cho đến thịt nát xương mòn cũng không bao quản.

Noong - Slao sực nhớ đến lúc Đa - Văn cự - tuyệt mình cũng là vì muốn hi-sinh tính mạng cùng Lan-Hoa, liền nói:

— Ở đời này tôi quyết chỉ có ái-tình là mãnh liệt hơn cả, to hơn cả vũ trụ. Vậy, chắc chỉ có ái tình mới có mãnh lực buộc ông phiêu lưu, gian khổ. Và hỏi này, tôi còn nhớ ông nói ngoài Lan-Hoa ra ông không thể yêu ai được, hẳn vì nàng mà ông muốn hi sinh phải không.

Đa-Văn mỉm cườiтира mặt

gật đầu.

Noong - Slao lại cất tiếng hỏi :

— Thê bây giờ Lan - Hoa đâu ?

— Lan-Hoa không biết còn sống hay chết, nhưng bác phận của tôi phải còn lang - thang trong rừng thăm hang sâu này để tìm năng cho kỳ gặp thấy năng mới thôi, và lại nêu kể chuyện thì dài lắm.....

— Vậy, thê bây giờ tôi với ông cứ việc đi đi thôi nhé...

— Nhưng e ngại tiên-nương rét-ướt khổ-sở, và e sau này để hận đến tiên-nương,

Noong-Slao biểu ý, cười, nói :

— Tôi ở trong tiên - thạch - động thật sung sướng hơn tiên, song tôi thiên-nghĩ sống mãi cõi đời vô - vị ấy cũng không thể gọi là hoàn - toàn được. Người ta ở đời cần phải nếm trải cho đủ mùi mặn, nồng, cay, ngọt thì mới làm cho đời người thêm thú vị.

Và ông chờ ngại, tôi mong sao ông gặp được Lan - Hoa và Lan - Hoa bao giờ vẫn là người yêu trăm năm của ông,

Còn tôi, tôi xin nguyện không có can thiệp đến tình-yêu của ông đâu. Miễn là bao giờ tôi cũng được làm bạn với Lan-Hoa, được hầu chuyện ông luôn là đời tôi đủ sung - sướng...

Đa-Vân gật đầu, cảm động...

Tâm tôi... rừng đêm...

Mưa bay...

Ào ào gió thổi...

Mưa bay..!

Thình-thoảng trên không một vài tia sáng chớp-lòe soi chiếu ánh sơn-lâm !..

Noong Slao, Đa - Vân lần lỏi cùng nhau hớn-hở tiên bước, luôn luôn vấp chân vào vật gì đen ướt trù-trủi, suýt ngã, lại cùng nhau giắt tay rào rào bước đi,, cười khúc khích...

Đi được một lúc nửa trời đã sáng dần.

Mưa tạnh.

Đa-Vân Noong-Slao vẫn lừng thừng trợt trên quảng đường rừng vắng tanh.

Với trông về phía trước mặt, đám sương dày che-phủ dật nên một tấm màn trắng xóa, vật-vượng trên từng đám cây xanh xanh, mờ nhạt, hay trên những

ngọn núi thoải-thoải, lượn khúc uốn hình quanh-co...

Trên cây những giọt mưa đêm còn đọng lại mỗi khi gặp làn gió chuyển rung đưa nhau ào-ào thánh-thót rỏ-rơi lả-chả hết muôn nghìn hạt ngọc long-lanh. Mà hòa khúc ly-tao, vắng nghe tiếng mõ-ho, tiếng cú rúc, tiếng muông kêu :

Buồn...

Stơng tan.

Đang phía trời xa đàn chim lữ-đờ vỗ cánh...

Lá khô rơi rụng...

Từ từ chìm bóng như lữ bướm rờn lượn trên không...

Noong-Slao bỗng cất tiếng nói :

—Thôi tôi với ông hãy ngồi xuống thân cây đỏ này đã kéo tôi hơi mệt rồi.

Cả hai người cùng ngồi...

Noong-Slao, lúc nào cũng hớn hớ tươi cười chẳng khác con chim đẹp đang nhón nhơ nhảy - nhót trên cành. Là vì theo như nguyện - vọng của nàng, nàng vẫn hòng mong - ước cái thú phiêu-lưu từ lâu. Nay rồi

may lại được cùng Đa-Vân lang - thang khắp chốn cùng nơi thì nàng lấy làm sung-sướng lắm...

Còn Đa-Vân tâm-hồn luôn luôn lan-man buồn rầu vợ-vấn, vợ-vấn nghĩ đến mỗi tình yêu với Lan-Hoa có lẽ tuyệt-vọng mất. Rồi chẳng tự nghĩ : Nếu sau này ta được tin đích đáng thực nàng đã chết rồi, hẳn tơ lòng ta lúc ấy đứt tung, mà nếu ta còn sống chỉ là sống lạnh lùng với ngày tháng lạnh-lùng.

Lạnh lùng có khác nào dòng suối chảy trôi trên tâm thẳm rêu-phong lạnh lùng. Rồi tâm hồn như vì cảnh-vật mà lảng-lãng phiêu-trám khắp chốn cỏ, cây, non, nước...

Bỗng Đa-Vân xúc-động lạnh-lót cất tiếng ca :

Chiếc thân bấy lâu bay nhảy phóng túng giang-hồ,

Mà thân giang - hồ đã vì ai nao lòng lạnh tác hồn thơ.

Đành, thôi đành bơ-thờ như con chim không tổ.

Con chim không tổ lạnh -

lòng cắt tiếng bi-ca . . .

.

Noong - Sao ngắt lời tươi
cười ca theo mây câu đề làm
phân khởi lòng chàng :

Thân bay nhẩy phóng tung
giang - hồ,

Là thân-tiên man-mác hồn
thơ...

Hết con chim nhớn-nhỏ rêu-
rất tiếng ca.

Tiếng ca - nhạc tuyệt vời
thánh thốt êm-ca...

(còn nữa)

CÁC BAN ĐƠN XEM

DUOI VUOT COP

Văn chương lưu-loát, nhiều đoạn tả cảnh nghe du dương, có hình ảnh, triết lý cao xa. Cốt chuyện tả một tân thám kích trong rừng xanh xem phải cảm động, say sưa, do Minh-Phương Văn-Đoàn xuất bản (sẽ ra ngày chủ nhật 28 Avril 1935 0.02 một số năm cuốn trọn bộ.)

CUNG CÁC BAN R. X. M. Đ.

Trong cuộc thi này giải thưởng đặt ở số 3 Rừng Xanh Máu Đỏ, chúng tôi rất lấy làm hân hạnh, được nhiều các bạn gửi thơ dự thi. Kỳ này số trang ra có hạn nên kết quả tuyên bố vào số 5 đặc biệt ra 16 trang, tranh ảnh đẹp, bìa hai màu mà chỉ bán có 0\$03. Trong số 5 chúng tôi lại đặt một cuộc thi khác dành riêng bốn giải thưởng nhất cho tới giải thưởng 30 của các bạn ở các tỉnh. Và một giải nhì, một giải nhĩ cho tới giải thưởng 70, của các bạn ở Hanoi.

Imp. Lang-Tuyet 75 Bàng Tô Lịch Hanoi